

Nghề Đầu Tiên Khi Đến Mỹ

Hảo Lâm

Tôi xin kể nghề đầu tiên của vợ chồng chúng tôi khi mới đặt chân trên đất “*tạm dung*” đầy tình nhân ái này: nghề cán sự công chánh và nghề bung khay thực phẩm cho các bệnh nhân cựu chiến binh Mỹ đã từ chiến tranh bên Việt Nam về điều trị ở Bệnh viện Cựu Chiến binh (V.A. Hospital) ở Spokane, tiểu bang Washington.

Gia đình chúng tôi được hội Sĩ quan Không quân ở Columbus, Mississippi, (*Columbus là một thành phố nhỏ với 2 phần 3 dân là người Mỹ da màu*) bảo trợ từ căn cứ Không quân Eglin Base, Florida. Hội bảo trợ này phải chia gia đình chúng tôi làm 7 nhóm nhỏ, mỗi nhóm được một gia đình Không quân lãnh về nuôi trong nhà họ trong căn cứ Không quân Columbus, Mississippi. Tuy hội được một Linh Mục tuyên úy hướng dẫn chung, nhưng theo thủ tục pháp lý thì chỉ có một ông trung sĩ hồi hưu đứng tên bảo trợ.

Vợ chồng tôi ở trọ nhà của một trung tá Không quân, ông ta và vợ cùng cỡ tuổi với chúng tôi, trên 50, họ rất đạo đức và ân cần giúp đỡ, tuy chúng tôi khác tôn giáo với họ. Gia đình bảo trợ có bốn phận chăm sóc các thành phần họ nhận lãnh về nhà, từ ăn ở cho đến việc làm. Họ đã xem qua lý lịch của gia đình chúng tôi khai với cơ quan thiện nguyện USCC của Công Giáo và Sở Nhập Cảnh Hoa Kỳ. Trong tờ khai lý lịch, có ghi trình độ học vấn của mỗi người trong gia đình, từ gia trưởng cho đến các con cháu. Dựa theo lời khai của nhà tôi: đã học xong 3 năm trường Công Chánh, Hà Nội, đủ điểm trung bình để được học thêm một năm nữa mới ra kỹ sư (*engineer*), hội bảo trợ liên lạc với Sở Kiềm Lộ địa phương. Hai ngày sau, vị Linh Mục tuyên úy đưa nhà tôi đến Sở Kiềm Lộ thành phố Columbus. Nhà tôi được ông trưởng ty (*ông này là người Mỹ da trắng*) phỏng vấn với sự gởi gắm của Linh mục tuyên úy. Sau đó ông trưởng ty gọi một kỹ sư (*cũng là người Mỹ da trắng*) vào để bàn bạc,

rồi chỉ định nhà tôi làm phụ tá cho ông này. Ông kỹ sư Mỹ nói chuyện với nhà tôi để tìm hiểu trình độ kỹ thuật, cũng may nhà tôi hiểu tiếng Anh đôi chút. Sau đó ông ta chưa cho nhà tôi làm gì khác hơn là theo nhóm thợ trộn bê tông, mỗi ngày ra xem phụ đổ bê tông vào chân cầu và ghi nhận số lượng bê tông đổ mỗi ngày. Họ xếp nhà tôi vào chức vụ Aide Engineer, mức lương \$3.10 một giờ, tức là \$1.00 cao hơn mức lương tối thiểu (\$2.10).

Tôi muốn đi may, nhưng nhóm bảo trợ không chấp nhận, nói tôi lo nội trợ cho chồng con là đủ rồi. Một tuần sau, họ thuê cho chúng tôi một quadruplex. Căn chung cư này lâu ngày không có ai thuê nên chủ nhà cho thuê rẻ, nhưng người thuê phải sửa chữa nhiều mới vào ở được. Hôm cuối tuần, nhóm bảo trợ cùng gia đình họ kéo nhau ra phụ với gia đình chúng tôi cạo, sửa, sơn quét. Sau một tuần, chờ sơn khô và lót thảm xong, chúng tôi dọn vào ở ngay. Cũng nên nói thêm là sau 2 tuần sống chung đụng với phong tục tập quán khác lạ của gia chủ, tinh thần gia đình chúng tôi hơi căng thẳng, nên dọn ra một chỗ ăn ở riêng thật đúng lúc. Gia đình chúng tôi xem như ổn định, có chỗ ăn ở và 3 người có việc làm: ngoài nhà tôi, con trai chúng tôi lái xe cho trường học, rề chúng tôi sắp xếp hồ sơ cho nhà trường. Phần tôi thì lo nội trợ, như vậy tạm thời xem như ổn định.

Gia đình người con trai trưởng của chúng tôi di tản bằng đường hàng không từ tháng 4-1975 đến căn cứ Pendleton ở California, và được bảo trợ đến Spokane, Washington. Nhân dịp lễ Columbus vào tháng 10 năm đó, cháu mời chúng tôi qua Spokane thăm gia đình cháu. Tôi nhận lời mời, còn nhà tôi thì không đi được vì bận việc làm.

Tôi thấy thành phố Spokane rất đẹp, dân là toàn Mỹ trắng, lúc đó vào mùa thu, lá vàng đỏ rực trên các con đường nhựa bóng loáng. Những building cao ngất, những vườn hoa màu sắc sặc sỡ, dòng sông Spokane thơ mộng, đã cuốn hút tim tôi. Trong khi đó, con trai trưởng thúc dục tôi dọn qua đó cho gia đình đoàn tụ.

Vì tánh phiêu lưu sẵn có, tuy đã làm chủ một gia đình với 14 người con, tôi không ngần ngại, trái lại còn tự quyết định đổi chỗ ở. Lợi dụng thời gian ở Spokane, tôi nhờ người bảo trợ gia đình con trai tôi giới thiệu một văn phòng địa ốc quen với họ. Tôi lựa được một căn nhà vừa ý nằm trong một khu cư xá đẹp, mà một người không có việc làm như tôi có đủ điều kiện mua: tiếp tục trả tiền nợ hàng tháng (*take over the contract*). Vợ chồng chủ cũ đã ly dị, người chồng bị tù, nhưng vẫn còn nợ mortgage, nên muốn bán nhà nhanh để khỏi trả tiền nợ hàng tháng.

Khi trở về Columbus, tôi cho nhà tôi hay việc mua nhà và quyết định dọn qua Spokane. Ông gắt toáng lên rằng: “*Mới tìm được việc làm, con cái vừa ổn định trường học, bà lại giờ trở*”. Khi tôi báo tin gia đình chúng tôi sẽ dọn ra khỏi tiểu bang (*move out of state*) cho nhóm bảo trợ, thì họ đều khuyên muốn gì thì cũng nên chờ qua mùa hè, cho các con chúng tôi học xong thì hãy đi, cũng chưa muộn. Tôi nghe cũng có lý. Cuối mùa học, gia đình chúng tôi mua thêm một chiếc truck, người con trai trưởng bay qua phụ với các em và lái xe đi Spokane, Washington.

Công việc thứ hai của nhà tôi là làm kế toán cho nhà dưỡng lão Rivercrest Nursing Home, gần nhà tôi, cũng gần sông và Bệnh viện Cựu Chiến binh (*V.A. Hospital*). Tôi cũng nhờ USCC xin cho tôi vào làm ở nhà bếp của bệnh viện và được chấp nhận: công việc là sắp thức ăn vào khay, đẩy xe đưa vào thang máy chuyển

đến từng bệnh nhân, rồi chờ cho họ ăn xong, thu dọn đem vào bếp.

Tôi chỉ làm ca sáng từ 6 AM đến 10 AM, sau đó về nhà lo việc nấu ăn, giặt rũ. Có dư thì giờ, tôi học thêm Anh Văn khi xem các phim hàng ngày trên TV, hoặc tập đọc truyện Mỹ để hiểu biết thêm về phong tục tập quán. Cuộc đời di cư coi như đã ổn định.

Đi làm mới được 8 tháng thì một hôm ông giám đốc bệnh viện gọi tôi lên văn phòng và cho hay có đơn khiếu nại rằng tôi chưa có quốc tịch, nên không được làm ở đó, vì bệnh viện được chính phủ liên bang trả lương. Tôi tủi thân không khỏi rơi lệ trước mặt ông, ông đến vỗ vai an ủi tôi: “*Việc này vẫn giữ cho bà, khi bà vào quốc tịch, xin mời trở lại*”. Buổi chiều, bà vợ ông cũng đến an ủi tôi, vì bà ta là hàng xóm với chúng tôi, và cũng cùng họ đạo.

Tôi buồn tủi và tiếc lương công nhân của tôi, do chính phủ liên bang trả, còn cao hơn cả lương kế toán của nhà tôi. Lương của tôi lúc mới vào là \$3.80 một giờ, được tăng lên mỗi 3 tháng, sau 8 tháng, đã lên đến \$5.60 một giờ, trong khi lương kế toán là \$4.80 một giờ.

Chỉ 2 năm sau đó, ông nhà tôi vừa làm vừa học đã thi xong bằng *Administrator of Nursing Home*. Ngày thi, nhà tôi phải lái xe đến thị xã Olympia, thủ phủ của tiểu bang Washington, để dự thi, tâm trạng cũng hồi hộp như thời niên thiếu.

Có bằng rồi thì nhà tôi lên chức phụ tá, lương được thêm \$3.00 một giờ, nhưng mỗi khi chủ bận đi xa thì nhà tôi phải chịu hết trách nhiệm. Tôi bực bội, xúi ông nghỉ việc rồi ra ngoài mở nursing home riêng ở một thị trấn nhỏ hơn. Nhưng nhà tôi không chịu mạo hiểm. Nhà tôi ráng làm qua năm thứ 8, rồi nghe lời tôi xúi dục, chỉ làm part time trong 2 năm cuối cùng. Chúng tôi không biết rằng tiền hưu trí được tính trên căn bản 2 năm cuối, nên khi về hưu, nhà tôi lãnh tiền hưu rất ít. Vì sự hiểu biết nông cạn của mình, tôi đã xúi dại nhà tôi, nên sau này tôi không dám xúi bậy chồng con nữa. Và bây giờ tôi cũng không còn cơ hội nào để xúi bậy nhà tôi nữa.